

Izhaja vsako soboto in velja:
 vse leto K 10.—
 pol leta „ 5.—
 četrt leta „ 2-50

Inserati:

Petit-vrsta 1krat stane 20 vinarjev.
 Pri večkratni inserciji po dogovoru.

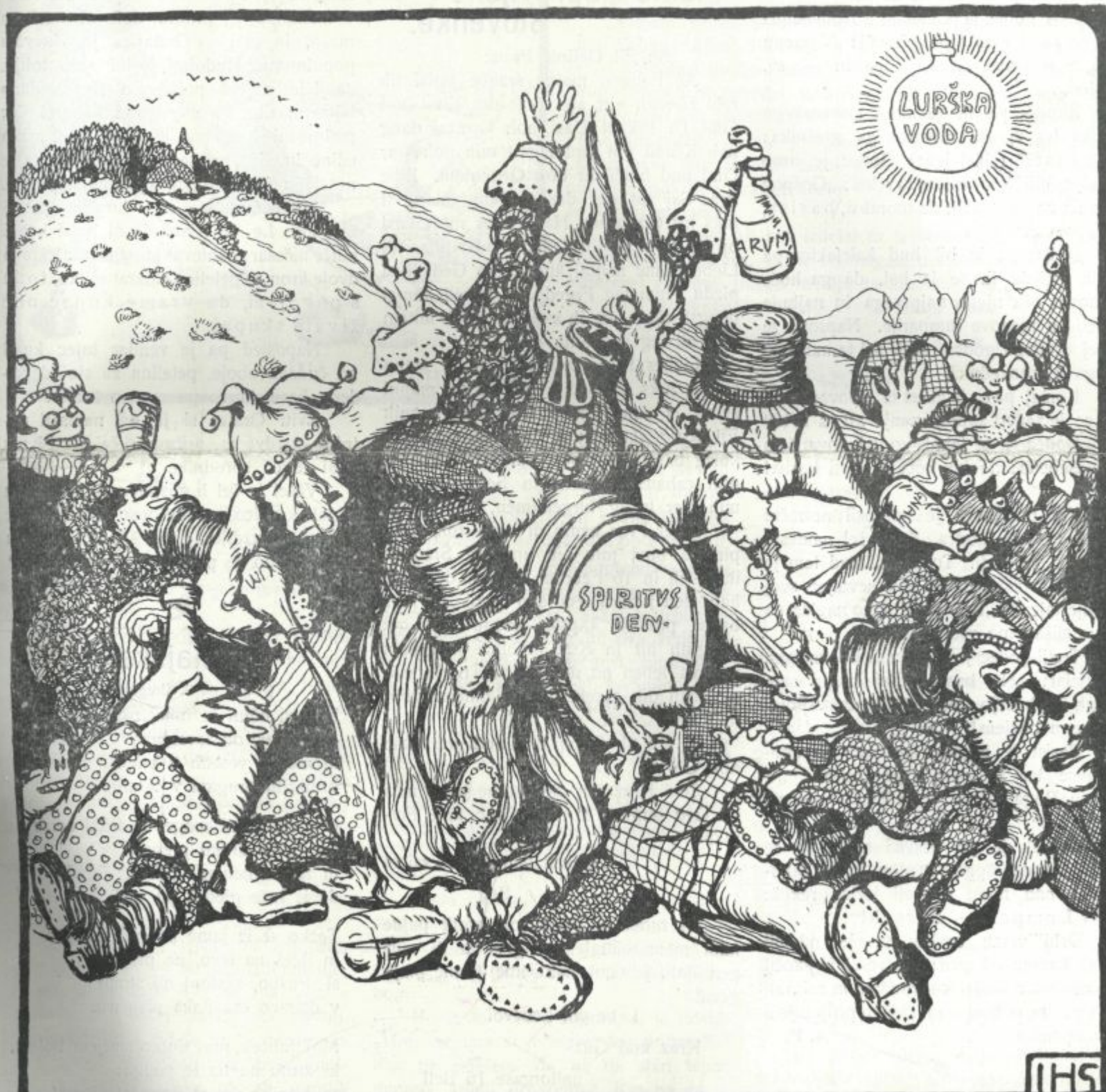
OSF.

Uredništvo sprejema le frankirane rokopise ter jih ne vrača.

Uredništvo je v Ljubljani, Knaflove ulice 5, I. nadstr., upravnništvo pa ravnatom spodaj.

Posamezna številka 20 vin.

==== Politično-satirični tednik. ====

PUSTNI SHOD DRUŠTVA : ABSTINENT :

Bas-ist.

Štirje slovenski godci, dvoje goslarjev, čelist in basist, so prišli v pustu na Zgornje Štajersko, in čeravno niso znali govoriti po nemški, so jih sprejemali vendar povesod radi, ker so igrali res izvrstno.

Ko je bilo treba domov na Slovensko, je dejal godec na prve gosli, posebno pobožen možic, tovarišem: „Toliko smo zaslužili! Spodobilo bi se, da bi se šli vsi izpovedat in se zahvalit Bogu.“

Šli so tedaj vsi štirje v cerkev in položili svoja svirala na klopi.

Prvi godec je pokleknil k izpovednici ter se začel lepo izpovedovati: „V imenu Boga + Očeta in + Sina in + sv. Duha...“

Župnik pa ni razumel slovenskega jezika ter vpraša slovenskega grešnika: „Bas ist?“ („Kaj je?“) Godec je urno vstal, odhitel k tovarišem in rekel: „Gospod župnik so zaukazali, da moraš ti, basist, k izpovedi.“

Basist pa je bil hud kalefaktor pa velik grešnik in se je bal, da ga hoče duhovni oča njega najprvega in najhuje ošteti za njegove lumparije. Naprosil je torej drugega godca, da je šel ta namesto njega k izpovednici.

Komaj pa se je začel ta izpovedovati, že se je zaderl župnik nanj: „Bas ist?“

Godec se je takoj vrnil k tovarišem in zašepetal: „Tebe hočejo imeti basist! Alo!“

Ves prestrašen je naprosil nesrečni basist tretjega godca, da je šel namesto njega k izpovedi. Toda tudi nad tem je zagrmel nemški župnik ves nevoljen svoj gornještajerski „Bas ist?“ tako naglas, da se je slišalo po vsej cerkvi.

Tretji godec jo je odkuril k tovarišem in dejal: „No basist, zdaj si pa sam slišal, da hočejo imeti tebe prvega. Pojdi v imenu božjem!“

Basist je drgetaje prilezel do spovednice ter se začel izpovedovati: „V imenu Boga Očeta + in Sina + in sv. Duha...“

Župnik je po pravici sodil, da se hočejo godci žogati z njim in je zagrnil nad njimi v sveti jezici, rekoč: „Ihr Lumpen — marsch!“

Drhtljivemu basistu se je odvalil težak kamen od srca; ves vesel je skočil na noge ter zdriljal k tovarišem in zaigrali so v postnem času sredi cerkve priljubljeni „Lumpenmarsch“.

A. P.

Volilni okraji.

Že se peče, že se cvre,
Nemce hrani, nas pa žre.

—v.

Sveta jeza.

Prečudno carstvo Tibet je prostrani in ves narobe tam je svet zares, ko rigajo z oslovskim glasom vrani, ko luknja vsaka mrgoli čudes.

Tam Dalajlama svete nauke brani: kipi mu srd v globokem dnu čreves, da rod človeški, zarod razudani pod srajco nima figovih peres.

Kraljević Marko.

Pismo popravljene Slovenke.

Ah Fil Gelipte Franc

An Fangen majne šraube Grisi tih reht Herclih hirr aus Krac unt Kiesi unt Gibi Di Pikant Dasi noh Godzaj dang nah Ksund pin und esgett mih noh imr Gud und binči dir dos Gegentäul. Libe Frac Saj nit pes dass i Habi zolang ti niks nit Ge šriben Habe habi nit Gvust op du noh pizdin Lajboh oder aber nit Liebe Franc majini aun Ziege Gedanken pizdu Fircn tag Frged das du nit aimal dengst afmih abr ih kani dih birlih mitaln dasi ali tag deg aftih.

Liebes Herrc zunst bajisi in maun šraube niks najes nit cum drceln majini švestr is auh hirr in Grac hect is mih Fil Kurc baulig und mid daunem altn koleg barma auh per zamen Forriges jar pini cahauss Gefarrn in Septembr esis mih seer lustig furgekumen, libr Franc.

Liber Frac banih di noch zofil berd pin da birst mih ain andvard Šrauben ih ge ih in 15 Februar furt fon den ploc habi den jidišen lem šon gnuk ih mus bajtar probirn Lipstes Herrc mih get seerguth hir in Krac ih binči mih kain peseres leben nit nur ajn tal binči mih ajn mall dih cuzehen zunst binčimi gohr niks nit.

ih piti tih Gibmi pald andvard bistih noh Get

Šeni Kruz fon die mäune švestr miceri Ged serguth hirr in Grac und Ferplabe

Trajiksti daune evik tajere

Beti

Di turen ur šlagt šon cvelfi pajde naht mäune aüglen gengen cu ih mus gen slofn ja Gutí naht libe Franc plajb gezut

Lebe vol Lebevol

Kruz und Guz

naitorgase 16 Beti

ih pit ih niht pelajdig af ten šlehte pif das ih niht šrauben kan šnel bajst tu šon lang aspaltige šprehen! Pisdu Ksund? Ih auch! Adijo. Ih šlisih mäune šihe šraube mit fili Gries un Kies auf aun Viderdrumcuzen!

Prebrisani kmetič.

Kmetu Oratarju je zbolela ženica. Poklical je kakor se spodobi, najprvo konjederca, in ko ta ni mogel pomagati, še župnika Bisagarja, daleč naokrog slovečega „domačega zdravnika“.

„Tvoji ženi morem pomagati samo tedaj, če daš za svete maše,“ je dejal Bisagar. „Sicer ti ne ozdravi nikdar več!“

„No, gosp. župnik,“ je odvrnil Oratar, „če bo to res pomagalo, pa dam! Samo zdaj nimam denarja. Na prvem prihodnjem semnju prodam kravo; ves ta denar vam pošteno odštejem za maše!“

Župnik je pridno daroval mašo za mašo, in glej — Oratarica je okrevala popolnoma. Hudobni jeziki sicer trdijo, da ji je največ pomagalo prepovedano tajno mazilo. Pa naj že bo, kakor hoče; prebrisani kmet pa je takoj gnal svojo edino kravico na semenj, obenem pa je nesel tja tudi svojega petelina naprodaj.

Na semnju je bila kupčija precej živahna. Le od Oratarja ni hotel kupiti nihče ničesar; zahteval je namreč za kravo dvoje kron, za petelina stokrat toliko, toda s pogojem, da vzame kupec obe živali skupaj.

Naposled pa je vendar tujec kupil od čudaka oboje, petelina za stoindevetdeset kron, kravo pa za eno krono.

Zviti Oratar si je dal napisati potrdilo z dvema pričama, češ da bi mu rajši verjeli sorodniki.

Vesel je šel h gospodu župniku, mu oddal kronico za darovane svete maše in ponižno vzdihnil: „Le škoda, da nisem imel s sabo še poln kurnik petelinjadi!“

L. D. L.

Dunajska.

(Prosto po S. Gregorčiču.)

In ti si edini še tukaj ostal,
oj krokar, od tovarišije,
in nič po veselih ti bratcih ni žal,
hrulečim drugam v oštarije?

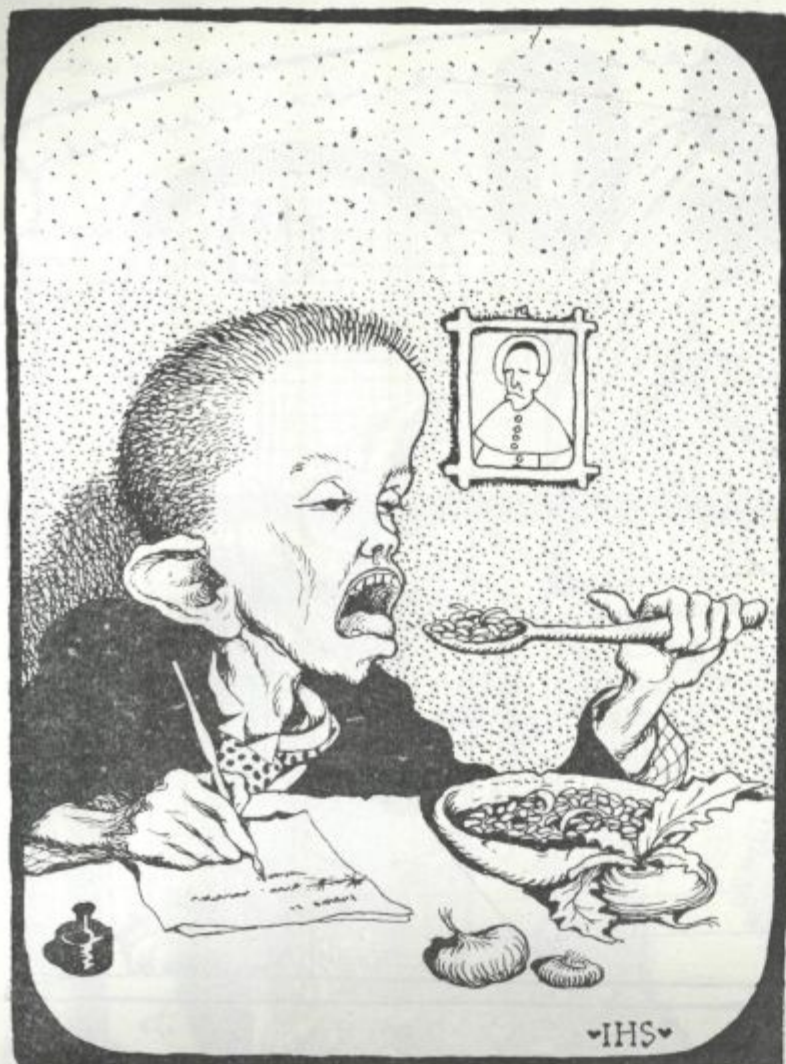
Oh, vidim, ni mogel te težki korak
čez cesto široko prenesti,
in zakon neumne prirode je tak,
da iz luže gledaš po cesti.

Težko se iz jame pobiraš navzgor
in iščeš na levo, na pravo
si družbo, zastonj mi strmiš
v daljavo čez tlaka planjavo.

Moj ljubček, prav dobro umejem bolest,
ki kruto na tla te podira:
za hišnika nimaš dvojače! Id est!
Nikomur zastonj ne odpira.

Pa pojdi z menoj kot tovariš mi drag
in skupaj naprej se vlečiva!
Morda prizanese za danes nam vrag,
le kar na kredit pozvoniva!

Dunajčan.

Ljubi Jožek!

Obžalujem, da Ti nisem mogel toliko časa pisati; večinoma sem namreč zaprt. Uganjam pa že take, da je res pravi gaudium, gaudii! Prefekt -- prekrstili smo ga izprva v „Plusquamperfect“ in pozneje zaradi lepšega in pa času primerno v „Plusquamconfetti“, me je javno žalil, rekoč, da sem „garjeva ovca“.

Nad obednico stoji namreč z velikimi pozlačenimi črkami nad vse neumni rek: Plenus venter non studet libenter! (Poln trebuh se ne uči rad.) Jaz pa sem spodaj z ogljem zapisal mnogo pametnejši slovenski pregovor: Prazen žakelj ne stoji! Zdaj je bil ogenj v strehi!

Komaj sem bil prišel zopet iz zapora, še sem razdražil tovariše s svojimi — sanjami.

Sanjalo se mi je namreč, da sem bil doma in da smo imeli kolone! Juhu! Kar naprej sem tičal v kuhinji in žrl, žrl in žrl najboljšo godljo, danke, krvavice, jetrnice, mesenice itd. Drugo jutro sem povedal tovarišem, kako sem se gostil. Nevoščljivci so kar planili name in me neusmiljeno natepeškali. Plusquamconfetti pa me je zaradi „nesramnih sanj“ in zaradi „neozdravne požrešnosti“ takoj zopet poslal v karcer in mi odtegnil vsak dan dvajset fižolov! Tako sem že sestradan, da že komaj migam!

Ljubi Jožek! Ali boš izdelal ta semester? Jaz že ne! Oh, uboga moja pokalica, kadar bo švigala očetova palica po njej! Miserere! Prosimo tihega sožalja že kar vnaprej. Servus!

V škofovih zavodih, 1. februarja 1906.

Tvoj odkritosrčni prijatelj

Janezek Fižolar.

Zakaj farška bisaga nima dna?

(Po narodni pravljici.)

Kmet Stariha je imel dva sina. Prvega je dal v latinsko šolo, da se je izšolal za duhovnika; drugi sin pa je prevzel kmetijo doma.

Dokler je bil dobri Stariha močan in trden za delo, sta ga imela oba sina rada. Sin-kmet ga je vabil: Oča, le pri meni bodite! Pojdeva kosit, orat . . . Saj vidite, da se mi hudo godi!“

Sin-župnik pa se mu je laskal: „Oča, k meni hodite, k meni! Tako veliko gospodarstvo imam, delavci so pa tako nazarensko dragi!“

Stariha je hodil od sina do sina in robotal obema, kolikor je mogel.

Ko pa so mu opešale moči, ga ni maral ne sin-kmet ne sin-župnik.

Kmet je rekel: „Naj pa fajmošter skrbi za vas! Saj ste mi zadolžili kmetijo, da ste ga izšolali! On se zdaj vozi v kočiji in ima vsega dovolj, kaj dovolj, še preveč, — jaz pa še kruha nimam za svoje otroke. Mene prehudo stiskajo dolgovi, komaj zmagujem obresti, župnik pa denar kar meče na kup!“

Ko je prišel Stariha k sinu-župniku ter ga milo prosil, naj ga vzame pod streho, je zarežal sin ves razjarjen: „Jaz vas že ne maram imeti, jaz, meni ste samo na poti. K meni zahajajo fina gospoda. Lepa reč, ako bi videli, kakšnega

razcapanega dedca imam za očeta! Le pri sinu-kmetu bodite! Saj njemu ste dali grunt, meni pa samo tistih par soldov, da ste me izšolali. Kar imam, vse sem moral izmlesti iz naroda! Kar poberite se!“

Hudo je bilo onemoglemu starčku in točil je bridke solze. Ni ga bolelo, da ga ni maral sin-kmet, zakaj ta trpin ga res ni mogel rediti. Kakor živa žerjavica pa ga je pekla trdosrčnost župnikova. Kako dolgo je s svojimi krvavimi žulji delal zanj, da je mogel fant študirati! Globoko je vzdihnil — pa vrečo na ramo, palico v roke in hajd po svetu od hiše do hiše . . .

Smilil se je sivolasi Stariha vsem dobrim ljudem in radi so mu dajali toliko, da ni od lakote in žeje poginil za plotom.

Ostra zima pa mu je prinesla smrtno bolezen. Usmiljeni ljudje so ga nesli v gorak hlev in nastlali slame na tla, da ni zmrzoval zunaj pod milim nebom.

Ko je to zvedel župnik, si je mislil: „Hm, nemara si je stavec kaj priberačil! Kar tja pojdem, da ne da stari tepec denarja komu drugomu.“ Ker pa ga je bilo vendarle nekoliko sram zaradi ljudi, se je napotil skrivoma k starčku.

Ko je stopil v hlev, je zagledal pri očetu brata-kmeta. Hitro je pristopil k bolniku in dejal: „Oče, če ste kaj priberačili, le hitro vse meni dajte, saj veste, da nimam od vas nikakršne dediščine!“

„Ah, ljubi sin, nič nimam,“ je odgovarjal žalostni oče, „prav nič razen te prazne bisage!“

Kakor zgrabi divji jastreb svoj plen tako je zgrabil župnik bisago; toda brat mu je ni dal. Dolgo in srdito sta se rvala in pulila za njo po hlevu in gnojišču.

Očeta je to hudo skelelo in prosil ju je, naj stopita k njemu. Pristopila sta pa krepko držala bisago vsak na svojem koncu ter se gledala prav pisano. Oče je s svojimi poslednjimi močmi prerezal vrečo v sredi, da je je ostalo vsakemu pol, in izdihnil svojo dušo.

Ker je sin-župnik držal bisago pri odprtem koncu, ni imel njegov del na nobenem kraju dna. Zato farške bisage nikoli ne more napolniti nihče, in če bi prišel bogatin vseh bogatinov — sam kralj Krez.

Odločilni vzrok.

Dr. Krek (dr. Šusteršiču): Pa bi le dal svojega sina v slovensko gimnazijo, da si ne bodo liberalci toliko brusili jezikov, češ, da hočeš biti vodnik Slovencem, pa imaš sina v nemškem zavodu!

Dr. Šusteršič: Kaj pa misliš! Kaj bi pa dr. Lueger rekel!!

A. P.

Generalna odveza.

Sonet.

Na shod spet nov je šel naš Žlindra modri,
da bi podvrženo oskubil četo,
na velezvvišenem zelenem odri
besedo je povzel govornik sveto.

„Pozdravljam vas v imenu knezoškoča!
On me pošilja k vam, ovčice zlate,
ki ste do zadnjega dolžni mu knoča.
Le izročite hitro kar imate!

Le sem vozove, da vse naložimo,
šibiti morajo se jim kolesa!“
„V zavode z blagom! Kaj pa mi storimo?“

„Slecite vso obleko si s telesa!“
„Takoј gospod, le srajce naj pustimo! —
Poslanik sveti kam pa zdaj?“ „V nebesa!“

Najgrše.

Župnik Trebuhar, javno hud sovražnik
ljubezni, skrivoma pa vnet častilec kras-
nega spola, je hotel pri izpraševanju
osramotiti ubogo deklico, ki je imela nez-
zakonsko dete, in jo vprašal vpricho vseh:
„No ti, kaj je najgrše na svetu?“

Mladenka pa mu je odgovorila prav
na glas: „Najgrše na svetu je to, da se
na farovškem plotu suše plenice.“

Stari devici.

Devica starega kopita,
grenak je tvojih usten med!
Že dolgo je, kar si cvetela,
razvijala svoj bujni cvet.

Že dolgo temu je, oj dolgo!
Že pada ti na glavo sneg,
na čelu je vse polno gubic
in bradavic in temnih peg.

In, kakor praviš, srce tvoje
je slika grobov žalostnih
in v njih so trohli le ostanki
vseh fantov v te zaljubljenih.

In v to srce naj jaz bi sedel
in med grobovi žaloval?
Oh, čudna ti, devica stara:
strahov od nekdanj sem se bal!

H.

Vijolica časnikarskega sloga.

Nevarna tatica. Frančiška Kosova
je pobegnila iz Polhovega Gradca izpod
policijskega nadzorstva, za katero
se še ne ve, kod se klati.

Listnica uredništva.

F. K. Ali Vas bo sram na sodni dan, kadar
zve vesoljni svet, s kakšnimi neslanimi „dovtipi“
ste dražili uredništvo „Ose“! Privoščite dekolitirani
Prešernovi Muzi vendar že enkrat bridko zasluženi
mir in pokoj! — P. Strašanski. Od vsega poslanega
je edino dobro le Vaše ime. Devetindvajset kitic!
Kaj pa smo Vam storili žalega, da nas morite s
takimi trakuļjastimi „pesnitvami“? — Iv. A. Tudi
Vi ne boste videli nebeskega kraljestva, ker navzlic
našim genljivim prošnjam še vedno pišete kar na
obe strani in nam grenite življenje s titularnimi
dovtipi, kakršne je delal Metuzalem, ko je še
fantiček v rojstni vasi platno prodajal. — F. R.
Obžalujemo, da ne moremo priobčiti poslednjih
pošiljatev. „Kako je šla Marija v nebesa“, ta —
ne posebno sijajni dovtip — je prinesel lanski
„Simplicissimus“ z ilustracijo. Vaša „zabavljica“ je
bolna in švedrasta od glave do konec repa:

Ah!

Neki slovenski „Zabavni klub“
nemških šaljevih listov ima cel kup,
a slovenskih nič več kot — nobenega!

Kdo je naredil ta „klub“? Ti „Osa“ vščeni ga!
Najprvo štirje povzdigi, potem pet, naposled
pa šest. Prijatelj, tako pa ne! In želja, da naj
„Osa“ „vščene“ je jako kilava. „Osa“ zbađa, pika,
ali, kakor govore ponekod na Gorenjskem: „Osa“
okolje. Vščeni — vščipniti. Vaša prenapeta do-
mneva, da se „Osa“ previdno ogiblje doneskov,
žaljevih za nemškutarje, je popolnoma neosnovana,
neumestna in smešna. Izvolite nam poslati kaj pr-
mernega gradiva in priobčimo ga z veseljem.
Samo zabavljanje — akotudi upravičeno — pa še
ni ne satira ne dovtip. — G. P.: Za imenom
„Hasan“ se skriva gospodična. Sicer pa pride še
odgovor na njene „Misli zagrizenega samca“. —
Nagrado za poslednje številke nakažemo drugi teden.